

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

REDIGERET AF

JOHANNE MEYER.

Nr. 13.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 1. April 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Ærede Holdere af Kvindebladet „Hvad vi vil“ bedes erindre, at Bladet maa bestilles paa Posten **snarest muligt**, dersom Forstyrrelse i Omdelingen skal undgaas.

Foraarsbetragtninger.

Marts har været en travl Maaned for Københavnerne. De varme, lyse Foraarsdage har bragt Liv og Bevægelse ind i alle Forhold. Vinterdragterne er blevet lagt til Side, og Husmødrene har holdt Hovedrensning til Paaske i Stedet for som de foregaaende Aar ved Pinsetid; med andre Ord, vi er i Aar rykket en Maaned frem i Tiden. Martsviolerne er mødte præcise, og Skoven kalder tidligere i Aar end nogen Sinde de længselsfulde Københavnerne til at glæde sig ved Naturens Friskhed og den dejlige Vaar.

Men Københavnerne har ogsaa Foraars-travlhed paa en anden Maade, og det er de kommunale Valg, der hvert Foraar sætter Hovedstaden i Bevægelse i de senere Aar. I mange Aar laa Ligegyldighedens Is trykkende over Københavns kommunale Vælgere, Hjemmene var tilsnede for de fleste, og de næringdrivende Borgere prøvede ikke paa at feje Sneen bort; de lod de gode gamle Repræsentanter vælges og genvælge sig selv, til de næsten blev kridhvide i deres Pladser.

Men med det sociale Foraarsbrød Isen op, og nu fik vore næringdrivende Borgere Lyst til at tale et Ord med i Laget og skaffe de gamle Afløsning.

Derfor saa man ogsaa Tusinder af Københavnerne anden Paaskedag at foretrække offentlige Møder for den fristende Skovluft. Indelukkede i de mørke Vinterlokaler stuedes man sammen for at tale om nyt kom-

munalt Liv. — Oppositionens Kandidater maa ind, mere frisk Luft, nye Reformer i vort kommunale Liv. Møde paa Møde flere Steder i Byen hver Aften, begejstrede og saglige Foredrag, Liv og Humør paa Talerstolen.

Men Kvinderne — hvor er de ved Valgene? — Vi tror ikke, at vi siger for meget, naar vi siger, de er indirekte med. Det kommunale Liv og dets Interesser er ikke fremmed for Kvinderne, thi det er allerede mange Aar siden, at danske Kvinder indgav Adresse til Rigsdagen om at faa den kommunale Valgret, som allerede i mange Aar har været adskillige europæiske Landes Kvinder til Del.

Her i Landet vil de fleste kommunale Spørgsmaal være saa velkendte for Kvinderne, at mange af disse har deres Meninger derom færdige. Man har da ogsaa ved Oppositionens Vælgermøder ret hyppigt hørt udtale, at Kvinderne selvfølgelig burde have Stemmeret i Lighed med Mændene.

I kommunale Sager er dette da ogsaa ret naturligt, naar man tænker paa flere af de forekommende Sager, f. Eks. Fattigvæsenet, Skolerne og Alderdomshjemmene. Det er temmelig rimeligt, at hvis Kvinderne skulde besørge Klæderne til de smaa Fattigvæsens Børn, at de da ikke blev klædt i en Uniform, saa de andre Skolekammerater kan raabe Fattiglem efter dem. Det er dog netop Fattigforsørgelsens Pligt med kærlig og blød Haand at tage Fattigdommens Pine bort, med andre Ord skjule Fattigdommen, saa den fattige glemmer, at han er fattig.

Det er rimeligt, at Kvinderne vilde med Omhu lade sy Dragter, passende for den enkelte, der sad net og zirligt paa den fattige Barn; og formodentlig vilde ikke nu de smaa københavnske Fattigvæsens Pigebørn savne en af de intimeste Beklædningsgen-

stande, fordi Mænd, som *alene bestemmer*, ikke tænker over de smaa Pigers Dragt.

I Skolen vil Kvinder ogsaa have adskillige Vink at give saa vel som i, hvad der angaar Hospitalslivet, hvor kvindelige Sygeplejersker allerede gør et betydeligt Arbejde. Det var dog ret naturligt, om de ogsaa var medbestemmende i det Arbejde, hvorpaa de sætter deres Liv og Kræfter ind.

Man vil næppe kunne tænke sig, at hvis Kvinderne skulde være med til at indrette et Alderdomshjem for hæderlige gamle, at det da skulde se ud, som man har fortalt om et af disse, at der fandtes et Værelse, hvor der stod en Række Senge paa hver Side, intet Bord, ingen Hvilebænk eller Stol. De gamle maatte lægge sig paa Gulvet, naar de vilde hvile, da det var forbudt at benytte Sengen, uden at de vilde klæde sig fuldstændig af, o. s. v. Kunde ikke Kvinder, hvis de havde med Ordningen heraf at gøre, uden synderlig mange Penge gøre det lidt hyggeligt for de gamle. Vilde Kvinder ikke let kunne skaffe lidt Gardiner for Vinduet, et Par tarvelige Billeder paa Væggen, en Blomst paa Bordet og en Skammel til den trætte Fod. Det er dog ikke altid for at spare, at vore offentlige Institutioner er saa uhyggeligt indrettede, men ofte kun fordi Mænd alene indretter og ordner. Den kvindelige Tænksomhed med Hjemmets Hygge mangler.

Det vil ikke være ubeskedent af Kvinderne at mene, at der vilde komme Vaarlucht og venlige Solstraaler i de gamles Hjem paa Fattiggaard og Alderdomshjem, dersom Kvinder kom ind i Borgerrepræsentationen, i Byraad og i Sogneraad.

Men alene det, at mange Mænd er fortrolige med den Tanke og arbejder for Kvindens kommunale Valgret og Valgbarhed, det virker som milde Foraarsvinde paa